

10. trin. II
5. august 2018
Sundkirken 9, Toreby 10.30

Salmer:

2	Lover den Herre	Kom regn 313
750	Nu tittet	
396	Min mund	Behold os 337
49	Ingen er så	Lyksaligt 376
725 v. 4-5	Ja, du gør	Dit minde 473
1	Guds menighed	1

Dette hellige evangelium skriver evangelisten
Matthæus (Matt. 11, 16-24)

Bøn:

Vor Gud og far
Giv os lyst til at leve vort liv med glæde og
engagement.
Amen

Det begynder altid med glæden –
lad mig starte med at slå det fast –
det begynder med glæden,

(Sådan som taknemmeligheden over menneskelivet begynder med en glædelig dåbsfest.)

Men det er ikke altid at evangeliet – det glædelige budskab - er lige lyst og let –

Det sker at der lyder domsord og dundertale,
- sådan er det altså i dag.

I dag taler Jesus dunder –

han går til kamp mod ligegyldigheden,
- og selvom vi nok helst vil høre det lyse og lette,
så er det alligevel meningsfuldt at åbne ørene bare
en lille smule for de ord der lyder i dag.

For der er noget de fleste af os også kender
fra virkeligheden
fra vores eget liv
fra dem vi omgås.

Vi har prøvet dette,
at nogen ikke vil være med,
nogen gider ikke lege den leg der leges,
nogen melder sig ud af fællesskabet,
- eller melder sig aldrig ind -

Det er en del af livet –

helt fra barnsben af er det sådan, at ikke alle har lyst at være med.

Normalt kan netop børn ellers være helt opslugt af den leg de leger.

Under legen kan fantasien erobre virkeligheden, det er som om tiden står stille, og børnene er helt og fuldt til stede i det nu der er deres.

De glemmer sig selv for at lade sig rive med af aktiviteterne.

Det er legens væsen, og det er legen, når den er allerbedst.

Men det sker også at legen aldrig rigtig kommer i gang.

Når den ene foreslår noget, gider den anden ikke det; så foreslår den anden noget, som den første ikke gider....

Det sker ikke så sjældent at en flok børn komme til at sidde sådan uvirksomt hen – måske særlig når de bliver lidt ældre, - de kommer ingen vegne –

Når nogen spiller op,

er der ingen der danser med,
når nogen glad sætter i med en sang,
så er der ingen der synger med.
Så bliver der ikke meget fest,
ikke meget sang,
ikke meget glæde.

De kunne gøre så meget kunne de,
livet ligger åbent og mulighederne synes
uendelige,
og så sker der bare ikke noget alligevel.
De kan ikke blive enige,
de gider ikke,
gider ikke gøre en indsats,
gider ikke investere noget af sig selv,
og så bliver det hele bare til ingenting.

”De” siger jeg,
men når Jesus taler ligegyldigheden midt imod så
er det selvfølgelig også os,
denne slægt, han henvender sig til.
Det er menneskeslægten som helhed Jesus langer
ud imod,
når vi ikke vil tage del i fællesskabet.

Os – når vi helst vil holde os på den neutrale midtbane,
hvor det hverken er for meget eller for lidt.
Det bliver eksemplificeret ved hhv Johannes og Jesus.

Johannes, det er ham der blev kaldt, døberen,
han var en sand dommedagsprædikant,
som forlangte at folk virkelig skulle omvende sig
fra det gamle liv
og holde sig på den smalle vej,
ikke spise for meget, ikke drikke for meget,
og koncentrere sig fuldt og helt om det fromme liv.

Dengang som i dag er der mange der synes hans livsstil er for krævende,
det er alt for meget,
alt for verdensfjernt og livsfornægtende.

På den anden side har vi Jesus
– ganske vist står de begge for den samme sande kristne tro på Gud – de handler bare meget forskelligt.
Jesus er ikke verdensfjern og livsfornægtende,
tværtimod synes folk at han er for langt over i den anden grøft.

Jesus starter fx karrieren med at skabe vand til vin til en fest, hvor alle allerede har fået rigeligt – det er måske lidt overdrevet med *så* meget vin.

Jesus omgås også glad og gerne hvem som helst uanset hvem de er og hvad de gør og hvilket udsvævende liv det lever. Jesus kræver for lidt, han er grænseløs i sin kærlighed – og det er måske også lidt *for* meget – - for der må vel være grænser.

Skal man vælge mellem Johannes og Jesus skal man selvfølgelig vælge Jesus, det er ham vi tror på, Guds søn i vores verden.

Men ligegyldigheden er når vi ikke vælger, eller rettere når vi vælger at stille os midt i de hele uden at gide at tage del, uden at engagere os.

Det gælder også når vi holder afstand til kristendommen og dens budskab, når vi ikke gør Jesu kærlighedsbud til vores.

Vores afstand til Jesus udmønter sig konkret i livet og verden,
når vi holder de andre og deres liv på afstand,
når vi ikke tager del i deres liv,
når vi kun synes at den melodi vores egen fløjte spiller er den rigtige.

Når der altid er noget i vejen –
- og det er der jo ofte – da ligner vi børnene på torvet.

Når der er noget i vejen med de andre
og noget i vejen med det de vil
og det de gør,
da er fejlen måske ikke kun deres.

Når der altid er noget i vejen, fristes vi af
mageligheden til at være lige glade,
vi blander os uden om, for det er det letteste.
Og så er det at vores engagement i kærligheden og
de andres liv er truet.
En fest hvor ingen vil danse og synge er ingen
fest.

Livet sammenlignes med Guds rigets fest,
livet er Guds rige i verden

- og det er meningen er vi skal synge og spille og danse og deltage med alt hvad vi har og er og kan.

Det begynder altid med glæden,
livet begynder med glæden –
og her slutter dagens prædiken –

Guds rige er det glædelige liv til os,
det skal vi ikke være lige glade med –
det skal vi være rigtig glade for. Amen